

ния, подготвяни отъ демократитѣ, водятъ неминуемо къмъ опасни обществено-държавни учения — „комунизма, социализма, социалъ-демократизма, демо-монархизма, конституционния империализъмъ“, все „утопии на превъзнесени глави“. Но и Франция не се различава много отъ Англия въ угодничеството си предъ варварска Турция, и само напоследъкъ, чрезъ новото сближение на Наполеонъ III съ Русия, като че тя усвоява единъ по-правиленъ международенъ курсъ.

Поставилъ си за задача да разгледа отъ историческо и съвременно гледище политиката на европейскитѣ сили спрямо Турция, Селимински спира внимание най-напредъ на Великобритания. Той намира, че тази държава проявявала неизмѣнно всѣко старание да попрѣчи на възраждането на християнитѣ въ Турция. Тя препоръчвала, напр., на Високата порта да не насърчава, като Русия, мореплаването на тия християни, гърцитѣ, за да не стане то опасно за владичеството ѝ (т. е. за да не пакости на английската морска търговия). Въ 1821 г., презъ време на революцията, Англия обявила конфискация на всички имоти на жителитѣ отъ седемтѣ Йонически острови, въ случай че тѣ взематъ участие въ бунта; и така много гръцки семейства пропаднали материално. Какъ тя подкрепяла по всѣкакъвъ начинъ турцитѣ, а гонѣла всички възстаници, които дирѣли убѣжище, Селимински можалъ да види на о-въ Корфу. „Нѣмаше кжтъ въ възстаналитѣ страни безъ английски шпиони въ полза на турцитѣ“. Когато пкъ по-сетне Гърция получила свободата си, Англия признала новото положение само по необходимостъ, но като си присвоила покровителство надъ княжеството, за да се мѣси както ѝ отгърва въ вжтрешнитѣ му работи. И какъ безмилостно бранѣла Англия икономическитѣ си интереси, показвалъ случаятъ съ единъ неинъ поданикъ евреинъ: за да бжде този обезщетенъ отъ гръцкото правителство, Англия обсадила пристанищата на княжеството презъ цѣли три месеца, като поискала и грамадно обезщетение... „Ето храбритѣ дѣла на тая първостепенна велика сила, която търси подобни дребни грѣшки, за да покаже на малкитѣ народи силата, вмѣсто съчувствието си“.

Мжчейки се да постави подъ своето влияние източнитѣ християни, Англия изпращала мисионери и учители, за да проповѣдватъ това, което „тя въ своята съвѣсть не вѣрва“. И